

De Engel

Woest smiet Amber haar mobiel in de hoek van de bank. Daar verdween het tussen de donzen kussens die ze de week ervoor had gekocht. Gefrustreerd duwde ze haar hoofd in de zachte stof die ook haar smartphone had opgeslokt en liet haar tranen de vrije loop. Te laat bedacht ze dat haar mascara niet waterproof was. De gedachte aan de lelijke zwarte vegen die ongetwijfeld op haar nieuwste aanschaf achter zouden blijven, maakte haar nog meer van streek. Waarom had hij nou niet eerder gebeld?

Zuchtend werkte ze zich omhoog, negeerde de drang om te checken of haar roomwitte kussens inderdaad besmeurd waren en staarde in plaats daarvan teleurgesteld naar de zorgvuldig gedekte tafel. De kristallen wijnglazen glansden haar verwachtingsvol tegemoet. De rode wijn was al ontkurkt en zoog de noodzakelijke zuurstof op om op het moment suprême te kunnen excelleren. Voor de gelegenheid had ze haar dure design borden uit de kast gehaald en ze had op YouTube een filmpje bekeken dat haar stap voor stap had uitgelegd hoe ze van saaie servetten een waar kunstwerkje kon maken. Het resultaat had ze niet zonder trots op de twee borden gezet, in de hoop dat Luca ervan onder de indruk zou zijn.

Maar Luca zou van al dit fraais niets te zien krijgen. Hij had haar zojuist doodleuk meegedeeld dat hij een avondje ging stappen met zijn vrienden. “Dat vind je vast niet erg”, had hij lachend in haar oor getetterd. Aan de achtergrondgeluiden was het Amber meteen duidelijk geworden dat hij al in het café stond en de nodige drank op had. “Ik ken mijn meissie en die doet daar niet moeilijk over”, had hij er met dubbele tong op laten volgen.

Het liefst had ze uitgeroepen dat ze het wél erg vond en dat hij moest komen, maar Luca had haar klem gezet door luidkeels in het bijzijn van zijn maten te verkondigen dat zij hem alle vrijheid gunde.

“Rotzak!”, riep ze getergd uit. Het woord bleef lange tijd in de stille ruimte hangen. De CD met romantische ballads die ze eerder had opgezet, zweeg inmiddels in alle talen.

Amber schrok op door het gedempte deuntje dat achter haar rug vandaan kwam. Het duurde even voor het tot haar doordrong dat het de ringtone van haar mobiel was. Had Luca spijt en kwam hij toch naar haar toe?

Verwoed graaide ze tussen de kussens en toverde even later opgelucht haar smartphone tevoorschijn. De letters op het display haalden haar snel uit haar droom. Het was Debby, haar beste vriendin.

“Hoi Deb.”

“Hé, Amber, what’s up? Je klinkt zo mat. Is er iets gebeurd?”

Amber haalde haar schouders op en op datzelfde ogenblik realiseerde ze zich dat Debby dat niet kon zien. “Ach, niets bijzonders”, haastte ze zich te zeggen. “Ik hik tegen een avondje eenzaamheid aan”, gaf ze wat onwillig toe. Hoewel het fijn was dat Debby

haar stemming zo goed aanvoelde, vond ze het ook lastig om iets negatiefs over Luca te zeggen. Al vaker had ze gemerkt dat Debby en Luca niet bepaald een klik hadden en dat vond ze jammer. Ze had gehoopt dat haar vriendschap met Debby en haar relatie met Luca naadloos in elkaar zouden overvloeien, maar het kwam regelmatig voor dat ze tussen hen moest kiezen. Elke keer als ze voorstelde om iets met z'n drieën te doen, kwam de één of de ander met een zwak excuus op de proppen.

“Dan heb ik goed nieuws”, hoorde Amber Debby zeggen. “Ken je die nieuwe eettent in het centrum?”

“Bedoel je De Engel?”

“Ja, die! Daar ga ik vanavond heen. Met Sylvia, mijn collega. Die kent de manager en via hem heeft ze een tafeltje geregeld.”

“Ik wil niet weten hoe ze dat gefikst heeft. Dat restaurant heeft ongekend goede recensies gekregen en schijnt de komende maanden al helemaal volgeboekt te zijn.”

“Ja, maar je kent Sylvia. Die gooit al haar eh... charmes in de strijd als ze ergens haar zinnen op heeft gezet.”

Onwillekeurig drong er zich een beeld aan Amber op van de roodharige wulpse dame die haar uitgesproken zandloperfiguur in allerlei bochten wrong om dat ene felbegeerde tafeltje los te peuteren.

“Ze hebben sinds deze week toch ook een afhaalgedeelte?”, vroeg Amber. Ze meende daarover iets gelezen te hebben in de laatste editie van Op Smaak!, het magazine voor kookfanaten.

“Dat klopt. En dat schijnt al fantastisch te lopen, maar het is toch een hele andere beleving om in het restaurant zelf te eten. Het water loopt me al in de mond als ik eraan denk.”

“Ja, bij mij ook, je wordt bedankt. Want wat heb ik eraan dat jij een gezellig en culinair avondje tegemoet kan zien? Niet dat ik het je niet gun, hoor”, reageerde Amber ietwat knorrig.

“Mooi zo, want anders ga ik Sylvia niet vragen of jij ook mee mag.”

Even kwam het in Amber op om te zeggen dat ze net zo lief thuis bleef. Sylvia was aardig, maar trok wel altijd alle aandacht naar zich toe. Maar het vooruitzicht om de avond alleen op de bank door te brengen, was een stuk minder aantrekkelijk dan een veelbelovend etentje in De Engel. De maaltijd die ze zelf had bereid en die zeker boven het gemiddelde kookniveau uitsteeg, viel in het niet bij de smaaksensatie die dat restaurant beloofde.

“Ik ga dolgraag met jullie mee”, zei ze daarom. “Maar jullie hebben toch voor twee gereserveerd?”

“Daar doen ze vast niet moeilijk over”, antwoordde haar vriendin vol zelfvertrouwen.

Een half uur later wierp Amber nog een laatste blik op haar spiegelbeeld. Het zachtroze truitje dat ze had aangetrokken stond mooi bij haar donkerblauwe, strakke jeans, stelde

ze tevreden vast. Even twijfelde ze of ze niet te casual gekleed was, maar tegenwoordig konden jeans bij elke gelegenheid gedragen worden, hield ze zichzelf voor. Bovendien profileerde De Engel zich als een plek waar men vooral zichzelf mocht zijn. Ze haakte haar weerbarstige krullen die voor haar ogen vielen achter haar oren, pakte haar tas en wollen mantel en haastte zich de deur uit naar het trappenhuis.

Met twee treden tegelijk stormde ze naar beneden. Drie jaar geleden had ze haar appartement op de vierde verdieping gekocht en nog steeds was ze blij dat ze dat gedaan had. Soms lonkte de lift, maar meestal nam ze de trap. Het kwam er niet elke week van om te bewegen, dus zag ze het als een sport om zo snel mogelijk de trappen op en af te rennen. Eenmaal beneden zeilde ze de hoek om richting de brievenbussen. Ze had niet gerekend op de tegenligger waar ze keihard tegenaan botste. Voor ze haar evenwicht kon hervinden, lag ze al op de vloer. Vlak naast haar voeten belandde met een plof een witte kartonnen doos die openbarstte. Behalve het beurse gevoel in haar billen, was ze zich ook bewust van de sensationele geur die de saus die van haar broekspijp afdroop, verspreidde.

“Heb je je pijn gedaan?” De warme stem die haar oren binnensijpelde, klonk bezorgd.

Verdwaasd keek ze omhoog en zag een man over zich heen gebukt staan. Langzaam werd ze zich bewust van de onelegante positie waarin ze lag en plotseling voelde ze zich heel kwetsbaar. Jachtig krabbelde ze omhoog, de hand negerend die de man haar behulpzaam toestak.

“Dan niet”, hoorde ze hem mompelen.

Mistroostig nam ze de schade aan haar broek op.

“Ik heb servetjes voor je.” De man wapperde optimistisch met een aantal papiertjes.

“Daarmee wrijf ik het vet er alleen maar dieper in”, snauwde ze hem toe. Normaal gesproken reageerde ze niet gauw kribbig, maar het slechte begin van de avond en de vertraging die ze opliep vanwege de smerige spijkerbroek werden haar even te veel. En dus zag ze in de man op wie ze gebotst was het ideale slachtoffer om zich op af te reageren.

“Je verpest mijn hele avond”, bitste ze onredelijk.

“En jij die van mij”, pareerde hij. “Ik was van plan om lekker te genieten van een heerlijke maaltijd en die heb jij zojuist door mijn neus geboord.”

Amber keek naar de doos en onmiddellijk werd haar aandacht getrokken door het logo dat op het deksel prijkte. *De Engel*, stond er in sierlijke letters.

“Daar was ik juist op weg naartoe”, zei ze spijtig. “Maar het ziet er naar uit dat ik te laat kom.”

“En dat is mijn schuld, wou je zeggen?”, reageerde de man defensief. Hij rechtte zijn rug alsof hij zich schrap zette voor haar antwoord.

“Ja, eigenlijk wel”, daagde Amber hem uit. Ondanks de ergernis die ze voelde, was ze niet ongevoelig voor het feit dat de man uitgesproken knap was. Ze voelde haar buik tintelend samentrekken toen hij zijn ogen vernauwde en haar van top tot teen opnam.

“Als je de vlekken er niet uit krijgt, mag je de nota van je nieuwe spijkerbroek in mijn brievenbus stoppen. Vergeet niet je rekeningnummer erbij te zetten”, zei hij koeltjes. Hij schraapte de restanten van zijn maaltijd bij elkaar en veegde die met zijn hand in de kapotte doos. “Ik woon sinds vorige week op nummer 13”, vervolgde hij.

“Het is vast geen toeval dat je dat huisnummer hebt. Je brengt nu al ongeluk.” Nu de kattige woorden haar mond hadden verlaten, voelde ze zich toch wel enigszins schuldig over haar felle reactie. “Laat die vergoeding maar zitten”, zei ze daarom verzachtend. De etenslucht die uit de doos kwam, bedwelmde haar bijna. “Wel jammer van dat lekkere voedsel”, kon ze niet nalaten te verzuchten. “Als het net zo lekker smaakt als dat het ruikt, staat me straks nog wat te wachten.” Het vooruitzicht op een ontspannen avond met Debby en Sylvia met een goed glas wijn en hemelse spijzen, stemde haar op slag milder. “Het nieuwe restaurant is buitengewoon goed, heb ik me laten vertellen.” Ze gebaarde naar de doos.

“Ja, dat heb ik ook gehoord”, glimlachte de man.

Amber stond als versteend naar hem te staren. De kraaienpootjes bij zijn ogen, de vorm van zijn lippen, de kuiltjes in zijn wangen, alles aan hem was aantrekkelijk. Doe normaal, foeterde ze in stilte op zichzelf. Je lijkt wel een verliefde bakvis. Ze probeerde haar verwarring te maskeren door verder te ratelen. “Nou, ik zou zeggen: smakelijk dan en welkom in het gebouw. Een fijne tijd hier.”

Ze wilde net de trap terug oprennen om zich om te gaan kleden, toen de man nogmaals zijn hand naar haar uitstak. “Ik heet Sam trouwens.”

“Amber”, stelde ze zichzelf voor. Haar hand verdween in zijn grote knuist. De rillingen liepen over haar rug toen hij haar arm zacht op en neer pompte. “Aangenaam”, fluisterde ze.

Hij keek haar geamuseerd aan. Had hij door dat hij haar niet onberoerd liet? Dat mocht niet. Meteen trok ze haar hand uit de zijne en zette de hak van haar rechterlaars op de eerste tree.

“Wacht, en waar woon jij dan?”, wilde Sam weten.

“Op nummer 24, dat is op de vierde verdieping.”

Voor hij nog iets kon vragen, spurtte ze de trap op. Aan de blikerige geluiden beneden kon ze opmaken dat hij zijn brievenbus opende.

Terug in haar appartement liet ze de opgespaarde lucht in haar longen los. Haar hart bonsde luid. Ze maakte zichzelf wijs dat dit kwam doordat ze zo hard gerend had, maar dat was maar deels waar. Sam had iets in haar teweeggebracht dat ze bij Luca nooit eerder had gevoeld.

Luca had ze ontmoet op een feestje van wederzijdse vrienden en hij had onmiddellijk werk van haar gemaakt. Ze had zich zijn aandacht laten welgevallen en voor ze het wist, hadden ze een relatie. Luca was een gezellige jongen met wie ze zich nooit hoefde te vervelen. Dat hij zijn afspraken soms niet nakwam, daar begon ze zich onderhand echter steeds meer aan te storen.

Het gezicht van Luca verdween en daarvoor in de plaats verscheen het grijnzende hoofd van Sam. Net op dat moment keek ze in de spiegel en schrok van de glinstering die in haar ogen lag. Haar lippen hadden zich onbewust tot een glimlach gekruld. Kwaad trok ze haar mondhoeken naar beneden en stevende op de kledingkast af.

Vijftig minuten later zette ze haar vork in het voorgerecht. Sylvia had aan één stuk door zitten kwebbelen. De restaurantmanager had niet moeilijk gedaan over één extra gast en had hen zelfs een tafeltje aan het raam toebedeeld. Amber had gegruweld van de manier waarop Sylvia hem opzichtig bedankte. Hij mocht dan wel wonderen verrichten met het eten dat hij serveerde, maar ze vond hem eerlijk gezegd maar een gladjakker. Gelukkig hadden het lekkere eten en de sfeervolle ambiance haar vrijwel direct afgeleid van de gedachte aan de seks die Sylvia hem woordeloos had beloofd.

De ceviche van makreel schreeuwde Amber toe dat die opgegeten wilde worden. Daarop besloot ze de woordenstroom van haar tafelgenote langs zich af te laten glijden en zich te concentreren op de boterzachte vis. Ze moest zich inhouden om niet hardop te gaan kreunen, zo lekker vond ze het.

“Hé, dat is toch jouw vriendje?”, snerpte de stem van Sylvia dwars door haar zelf-gecreëerde geluidsbubbel heen.

Amber verplaatste haar aandacht van haar bord naar de vrouw die naast haar zat en zag dat die naar een plek achter in het restaurant wees.

Debby die schuin tegenover haar zat, draaide zich om in haar stoel en scande de ruimte af. “Je hebt gelijk, dat is Luca”, bevestigde ze.

Amber die een bezoekje aan de opticien al geruime tijd had uitgesteld, had moeite om de personen achter in het vertrek te onderscheiden. Het was de mimiek waaraan ze de man die Sylvia had aangewezen herkende. Het was inderdaad haar vriend.

“En wie is die schone dame die hij gezelschap houdt?” Sylvia keek Amber nieuwsgierig aan.

“Vast een collega”, opperde Debby stilliger dan ze oogde.

Ofschoon Amber het vreselijk vond om de sensatielust van Sylvia te voeden, had ze ook niet de kracht om rond de waarheid heen te draaien. “Dat lijkt me sterk, want hij heeft me eerder gebeld met de boodschap dat hij met zijn vrienden ging stappen”, zei ze dan ook eerlijk. “En dat terwijl we afgesproken hadden om samen te eten. Ik had een vijfgangendiner voor ons gekookt en dat ligt nu in de prullenbak.”

“Oeps”, liet Sylvia zich ontvallen. “Pijnlijk voor je.”

Debby legde medelevend haar hand op die van Amber. “Wat rot”, zei ze zacht.

“M-Misschien is het niet wat het lijkt”, hikkelde Amber ongelukkig.

“Ik weet het niet, hoor Amber, ik heb altijd een slecht gevoel bij hem gehad”, biechtte Debby op.

“Dat weet ik, maar dat wil niet zeggen dat Luca ook echt niet deugt.”

Debby keek naar haar bord en slaakte een diepe zucht.

“Waarom bekruipt me nu sterk het gevoel dat je iets voor me achterhoudt, Deb?” Amber nam haar vriendin argwanend op.

Debby tilde haar hoofd op. Haar wangen kleurden diep roze. Ze nam een flinke hap lucht en antwoordde toen dapper: “Misschien omdat het zo is.”

Ambers hart ging sneller kloppen. “Oké, voor de draad ermee! Stop met dat cryptische gedoe en vertel me gewoon wat je op je hart hebt.”

Debby trok een moeilijk gezicht, maar begon desalniettemin te praten. “Kort nadat jullie een relatie hebben gekregen, kwam ik Luca op een avond tegen. Ik was flink aan de boemel geweest met mijn nichtje en we waren juist op weg naar huis toen ik hem een café uit zag komen. Hij zag mij ook en we raakten aan de praat. Hij stelde ogenschijnlijk galant voor om ons veilig thuis te brengen. Zoals je weet, woont mijn nicht het dichtst bij het centrum en nadat we haar hadden afgezet, liepen we samen verder. Toen ik bijna thuis was, probeerde hij me te kussen. Ik zweer je dat ik daar geen aanleiding toe heb gegeven, Amber. Echt niet”, verzekerde Debby haar. In haar ogen lag een smeekbede verscholen om haar te geloven.

Amber had verbijsterd zitten luisteren. Haar eerste reactie was om kwaad op Debby te worden. Wie dacht ze wel niet dat ze was, om haar vriendje van dergelijk gedrag te beschuldigen. Ze kende hem wel beter. Of toch niet?

Automatisch gleed haar blik naar de figuur achter in het restaurant die haar zo bekend was. Met hem had ze een prachtige rondreis door Indonesië gemaakt. Hij had haar liefdevol verpleegd toen ze een paar weken flinke griep had gehad en samen hadden ze plannen gemaakt voor de toekomst. Ze wist dat hij een leugentje om bestwil niet schuwde, maar was hij in staat om haar te bedriegen met een ander?

Op dat moment boog de man met wie ze al bijna drie jaar een relatie had zich naar voren en plantte pontificaal zijn lippen op die van zijn tafelenote. Amber hield geschokt haar adem in.

“Lijkt me een typisch geval van vreemd gaan.”

“Jeetje, Sylvia, weet jij dan nooit wanneer je je mond moet houden”, wees Debby haar collega terecht. “Het is al moeilijk genoeg voor Amber.”

Amber slikte de brok in haar keel door. Eigenlijk wist ze niet goed wat ze voelde. Had ze diep van binnen niet al rekening gehouden met dit scenario? Was hij werkelijk de man met wie ze zichzelf oud had zien worden? Of had ze vastgehouden aan een illusie en had hij haar zojuist een plezier gedaan door die luchtbel door te prikken? Ze wist het antwoord al, maar dat nam niet weg dat de manier waarop ze daar achter kwam bijzonder kwetsend was. En dat zou ze hem laten weten ook!

Vastberaden schoof ze haar stoel naar achteren. De toiletten waren achterin, vlak bij het tafeltje waaraan Luca en zijn minnares zaten. Daar zou ze naartoe lopen en hen zogenaamd spontaan betrappen. Ze kon er ook voor kiezen om ongezien het restaurant uit te sluipen, maar dan zou Luca er te gemakkelijk mee weggkomen. Hij had haar met opzet laten geloven dat hij in het café met zijn vrienden was en had zelfs gefaket dat hij

al half dronken was, zodat ze alle hoop op een redelijk gesprek had laten varen. Op die manier had hij een vrije avond bewerkstelligd. De laffe rat! Nou, ze zou hem eens even confronteren met zijn walgelijke gedrag. Hij had haar aanwezigheid duidelijk nog steeds niet opgemerkt. Zijn aandacht was volledig op de dame bij hem gericht.

Ze gooide haar servet op haar stoel en zette koers richting de toiletten. Haar benen trilden, maar dat maakte niet uit. Dat sterkte haar alleen maar meer in haar voornemen om Luca voor schut te zetten. Ze zou hem met gelijke munt terugbetalen.

Iedere stap bracht haar dichterbij het koppel dat totaal in elkaar opging. Nog een meter of tien en dan zou ze bij hen zijn.

Nog negen...

Nog acht...

Bam...! Voor de tweede keer die avond botste ze tegen iets aan. Of beter gezegd, tegen iemand aan. Weer dreigde ze haar evenwicht te verliezen, maar een sterke hand die zich om haar arm klemde, voorkwam dat ze viel.

“Oef, dat scheelde een haartje”, hoorde ze een bekende stem zeggen.

Verbaasd keek ze in de felblauwe ogen van Sam.

“Jij weer? Hoe is het mogelijk?”

“Tsja, van mijn maaltijd was niet veel meer over, dus na ons gesprekje besloot ik een tweede poging te wagen”, legde Sam uit. “Maar het ziet er naar uit dat ik ook die op mijn buik kan schrijven.

Nu pas zag Amber de doos van De Engel op de grond liggen. Van de zenuwen begon ze te giechelen. “Als je steeds tegen vrouwen aan blijft botsen, verhongert je nog”, grapte ze. Zijn beteuterde gezicht maakte dat ze zich niet meer in kon houden. Alle spanningen die zich hadden opgekropt vochten zich naar buiten. In plaats van te huilen, begon ze onbedaarlijk te lachen. “En je diner wordt onderhand onbetaalbaar”, hikte ze.

Plotseling herinnerde ze zich weer de confrontatie met Luca die ze voor ogen had gehad en loerde naar het tafeltje waaraan hij en de onbekende dame zaten om tot de ontdekking te komen dat die nog altijd met elkaar zaten te zoenen. Walgend vestigde ze haar blik weer op Sam en werd op slag rustig. Wat kon haar die stomme Luca ook schelen. Sam zou ongetwijfeld een knappe vrouw of vriendin hebben, maar de kriebels die hij haar bezorgde, gaven haar tenminste het gevoel dat ze leefde. En dat er nog meer vissen in de vijver waren...

“Wat doe je eigenlijk hier in het restaurantgedeelte, als je net je maaltijd hebt afgehaald”, vroeg Amber hem. Niet dat zijn antwoord haar echt interesseerde, maar ze wilde nog geen afscheid van Sam nemen en dus begon ze maar wat te babbelen.

“Ik moest even naar het toilet. En...? Hoe vind je het hier?”

“Het eten is formidabel!”, antwoordde ze naar eerlijkheid. Dat enkele gasten de pret aardig bedierven, hield ze wijselijk voor zich.

Beiden keken naar de doos die ook dit keer kapot was geklapt. Dezelfde saus lag uitgesmeerd over de vloer.

“Wil je bij mij en mijn vriendinnen aanschuiven?”, bood Amber spontaan aan. “Ik betaal!” Het zou een rib uit haar lijf zijn, maar dat kon haar niets schelen. Ze vond het zo sneu voor Sam. Deels voelde ze zich verantwoordelijk en ze kon het niet over haar hart verkrijgen om hem alleen op te laten draaien voor de tweede mislukte maaltijd.

“Drie keer is scheepsrecht tenslotte”, zei ze opbeurend, waarop Sam in de lach schoot.

“Kom mee, dan stel ik je voor aan mijn tafelgenoten.” Amber draaide Luca en zijn lief de rug toe en liep terug naar Debby en Sylvia. Die hadden alles met open mond geobserveerd.

“Sylvia, Debby, dit is Sam. Hij is mijn nieuwe bovenbuurman. We botsen nogal”, introduceerde ze hem breed grijnzend.

“Dat is een understatement”, haakte Sam er met een knipoog op in. “Dag dames, smaakt het?” Hij gaf Debby en Sylvia een hand.

Geamuseerd stelde Amber vast dat beide vrouwen nogal onder de indruk waren van zijn verschijning. “Vinden jullie het goed dat hij bij ons aanschuift?” Nog voor ze uitgesproken was, knikten ze beiden geestdriftig.

Debby straalde en Sylvia trok haar schouders naar achteren, waardoor haar boezem nog meer naar voren stak, tuitte haar lippen en streek met een ingestudeerd gebaar haar rode lokken uit haar gezicht.

“Als jullie het er allemaal over eens zijn, eet ik graag met jullie mee, maar dan ga ik eerst zorgen dat die troep van de vloer wordt gehaald”, zei Sam met een knikje naar de half geplette doos.

Sam liet de dames achter en liep volledig op zijn gemak naar de restaurantmanager die instructies stond te geven aan de sommelier. Gebiologeerd volgden de drie vrouwen de bewegingen van Sam.

“Hoe heet de restaurantmanager ook alweer?”, vroeg Amber aan Sylvia.

“Jacco.”

“Kennelijk ben jij niet de enige die Jacco kent”, vervolgde Amber, duidend op de arm die Sam amicaal om de schouder van Jacco had geslagen. De twee mannen overlegden kort, waarop Sam weer hun kant op kwam. Hij schoof de lege stoel naast Debby naar achteren en nam erop plaats. Amber baalde ervan dat zij naast Sylvia was gaan zitten.

“Zo, dat is opgelost. De tweede gang komt er zo aan, heeft Jacco me verzekerd”, meldde Sam opgewekt.

Terwijl één van de serveersters zich ontfermde over de troep op de vloer, zag Amber vanuit de open keuken een viertal borden hun kant opkomen. Al haar zintuigen werden in beroering gebracht door de schitterende gerechten die voor hen neergezet werden. De koks waren erin geslaagd om een ware smaaksensatie te creëren door een selectie te maken van ingrediënten die elkaar perfect aanvulden, maar afzonderlijk toch in hun waarde waren gelaten. Eerlijk voedsel was de benaming die bij Amber opkwam.

Nadat ze elkaar smakelijk eten hadden gewenst, vielen ze allemaal aan op hun maaltijd.

“Alles naar wens?”

Verstoord keek Amber op. De restaurantmanager keek vragend de groep rond.

“Jacco!”, kirkte Sylvia. “Ja, heerlijk. Jij weet van wanten, zeg”, kweelde ze suggestief verder.

“Nou, die eer strekt toch echt Sam hier. Hij is de eigenaar van De Engel”, zei Jacco, wijzend op de enige heer aan hun tafel.

De drie vrouwen starden verbouwereerd naar Sam.

“D-Dus die doos... die kwam van jouw eigen restaurant?”, wist Amber met moeite uit te brengen.

“Dat klopt.”

“Maar waarom heb je dat niet meteen gezegd?”

“Alsof ik daar de kans voor kreeg”, voerde Sam aan. “Je ging er als een haas vandoor!”

“Nou ja, als ik dat geweten had...”, pruttelde Amber verontwaardigd.

“Wat had je dan gedaan? Op een andere manier naar me gekeken? Ik vond jouw reactie juist verfrissend. Anderen willen altijd iets van me. Jij leek eerder niets van me te moeten hebben. Een bijzondere ervaring, kan ik je vertellen”, zei hij niet zonder ironie.

“Ik dacht dat jij de eigenaar was”, klonk het teleurgesteld uit Sylvia’s mond. Ze keek Jacco bijna verwijtend aan.

Stiekem moest Amber lachen. De opportunistische roodharige had met de verkeerde gesjanst. Hoewel, het had haar toch maar mooi een tafeltje in het hotste restaurant van de stad opgeleverd.

“Dat heb ik nooit beweerd”, wierp Jacco tegen. “Sam hecht nu eenmaal veel waarde aan zijn privacy en dus hebben we afgesproken dat ik als manager naar buiten toe treedt. Maar ondertussen heeft hij deze zaak opgezet en regelt hij alles achter de schermen. En niet op de laatste plaats bepaalt hij de gerechten op de kaart en de wijze waarop ze bereid worden.”

Sylvia snoof verontwaardigd, waarop Jacco zich ijlings uit de voeten maakte.

Amber was compleet in verwarring. Enerzijds zat ze te genieten van het hemelse eten en anderzijds was ze zich constant bewust van de aanwezigheid van Sam. Het leek wel of de andere twee er niet waren. Iedere keer als ze opkeek, ving Sam haar blik. Voelde hij hetzelfde?

“Een toetje gaat er echt niet meer in”, verzuchtte Debby drie kwartier later voldaan. “En aangezien jij ook altijd obsessief met je lijn bezig bent, zal ik je redden door je mee naar huis te nemen voordat de dessertkaart wordt gebracht, Sylvia.”

Amber was Debby dankbaar om haar diplomatieke actie. Blijkbaar had ze de aantrekkingskracht tussen Sam en haar opgemerkt en gunde ze hen wat tijd alleen.

“Let’s go, dan gaan we Jacco nog even gedag zeggen”, spoorde ze Sylvia aan die duidelijk liet blijken te willen blijven zitten. Debby sjarde haar collega evenwel aan haar arm omhoog en trok daarna haar portemonnee uit haar tas.

“Laat maar zitten, Debby”, was Sam haar voor. “Deze avond is voor mijn rekening.”

“Niet alleen bloedmooi, maar ook nog eens een heer”, verzuchtte Debby teatraal en gaf Sam drie kussen als dank. Sylvia was hetzelfde van plan, maar Debby trok haar snel mee.

Eenmaal alleen viel er een stilte tussen hen. Amber vond het helemaal niet onprettig.

“Eigenlijk lust ik ook geen dessert meer”, doorbrak Sam even later hun stilzwijgen.

“Ik ook niet”, moest Amber bekennen. “Misschien een kop koffie?”

“Die kunnen we ook bij mij thuis drinken. Eerlijk gezegd heb ik het hier wel weer gezien. Of vind je dat voorstel te vrijpostig”, vroeg hij ineens onzeker.

“Absoluut niet. Ik dacht dat je het nooit zou vragen”, lachte ze. Dankzij alle vragen die Sylvia op hem af had gevuurd, wist ze inmiddels dat Sam geen vriendin had en durfde ze gehoor te geven aan de drang om bij hem te zijn.

Sam en Amber veerden tegelijkertijd op, maar voordat ze een stap konden zetten, kwam een vrouw op hen afgelopen.

“Hé, Sam. Ik zie dat je je gouden regel doorbroken hebt. Je zou toch nooit met iemand in je eigen restaurant dineren? Deze dame moet dus wel heel bijzonder voor je zijn.”

Tot haar grote schrik constateerde Amber dat dit gezegd was door de vrouw waarmee Luca zich de hele avond had vermaakt.

“Dag Sonja. Leuk je hier te zien.”

Sam legde aan Amber uit dat Sonja zijn menukaarten had ontworpen, waarna de twee vrouwen elkaar de hand schudden.

“En jij bent vast haar vriend”, richtte Sam zich tot Luca die ondertussen schoorvoetend was genaderd. Sam stak joviaal zijn hand naar hem uit.

Maar Luca zag het niet. Hij hield beschaamd zijn blik naar de grond gericht en bracht geen woord uit.

“Inderdaad, dit is Luca”, zei Sonja, blind van verliefdheid.

Dat had mijn tekst moeten zijn, dacht Amber geamuseerd. Op de een of andere miraculeuze wijze was ze diezelfde avond nog genezen van haar liefdesverdriet. En dat had alles te maken met de man die haar hand vastpakte, waardoor er elektrische schokjes door haar arm heen trokken.

“Dag, Luca, lang niet gezien”, zei Amber spottend.

“Kennen jullie elkaar?” Sonja keek verrast van Luca naar Amber.

“Jazeker, we hebben een poosje samen opgetrokken, maar we zijn uit elkaar gegroeid”, gaf Amber vals te kennen.

Het gepijnigde gezicht van Luca sprak boekdelen. Sonja had echter niet door dat ze getuige was van een zeer ongemakkelijk moment. Even overwoog Amber om haar te waarschuwen voor de leugenachtige Luca, maar ze realiseerde zich dat ze dan alleen maar als een jaloezse ex zou klinken. Sonja zou er hopelijk snel genoeg achter komen.

“En waar ken jij Amber van?”, vroeg Sonja belangstellend aan Sam.

“Amber is mijn reddende engel”, beantwoordde hij die vraag. De blik die hij Amber

toewierp deed haar terplekke smelten. “Zonder haar had ik vanavond eenzaam en alleen op de bank doorgebracht. Haar gezelschap smaakt naar meer, dus ik hoop dat we elkaar nog veel vaker gaan zien.”

“Ik zie geen enkele reden waarom niet”, zei Amber schalks. Ze ging op haar tenen staan en drukte een kus op de wang van Sam, vlak bij zijn mond.

Zowel Sam als Luca hapte naar adem.

“Mijn appartement of het jouwe, Sam?”, deed ze er nog een schepje bovenop. Ze wachtte het antwoord niet af en begon richting de uitgang te bewegen. Ter afscheid zwaaide ze naar Sonja. Ze kon een grijns niet onderdrukken toen ze zag dat Luca haar bedremmeld nakeek. Nog geen halve minuut later was hij uit haar gedachten verdwenen...